

Харьковская
гимназия
№172

Фарватер

Выпуск № 5

Дата выпуска:

Сентябрь 2016

День знаний - это праздник
всей страны!
Когда все школы двери от-
крывают,
И всюду смех счастливый де-
творы,
И клёны в красном в школах
всех встречают,
Мы поздравляем каждого из
нас

С прекрасным праздником
осенним и желаем,
Чтоб стал прекрасным стар-
том в жизни класс,
В котором осенью учиться
начинаем.

В ЭТОМ ВЫПУСКЕ:

«Выпускник 172» –	2
Велопробег по-харьковски	3
Харків-місто щастя і добра.	4
Інтеркрюк	6
Сторінки історії: ТРАГЕДІЯ БАБИНОГО ЯРУ	8
Мои летние каникулы	10
Дневник путешественника	11
Устами детей	14

Поздравляю с Днем знаний! Пусть впереди ждет много интересного, каждый урок дарит открытия, а учебный год будет успешным. Пусть педагоги помогают постигать секреты наук, а светлые головы проявляют ярко свои таланты. Желаю, чтобы один из самых главных дней в сентябре запомнился веселым волнением, улыбками, радостью предвкушения новизны. Старания, усердия, терпения, удачи!

Самая большая радость для учителя-когда похвалят его ученика.

Шарлотта Бронте

С уважением, Е.В. Румянцева

«Выпускник 172» – ЭТО ЗВУЧИТ ГОРДО

Каждый год наша гимназия отправляет во взрослую жизнь выпускников – талантливых и интересных ребят, на которых возлагает большие надежды. И мне стало интересно, как сложилась их судьба и чем они сейчас живут. Именно поэтому я решила взять интервью у некоторых из них.

Первой выпускницей, с которой мне удалось пообщаться была Юлия Кирсанова.

Какое твое впечатление о ЗНО?

Много нервов, страшно, но если задаться целью и стараться, то все будет хорошо. Первое, и самое главное, правило – не бойтесь, ведь не так страшно ЗНО, как его ожидание! А как мы знаем, нервные клетки не восстанавливаются!

Где ты сейчас учишься?

В Харьковском авиационном институте (сейчас Национальный аэрокосмический университет им.Н.Е. Жуковского) на психолога.

Почему ты выбрала именно это направление?

Просто мне нравится

работать с людьми, плюс это одно из многих направлений, которое не требует точных наук.

Планируешь ли ты навещать родную школу, всячески ей помогать?

Да, конечно!!! Все что будет в моих силах.

А будешь ли встречаться с бывшими одноклассниками?

Да, ведь за 11 лет мы очень сдружились, а с некоторыми ребятами стали практически родными.

С мнением Юли Кирсановой согласилась и ее подруга, Юлия Некрасова.

Я и ей задала несколько вопросов.

Где ты сейчас учишься?

В Харьковском авиационном институте, на программиста.

Почему?

Я с самого детства лю-

била решать различные задачи и уравнения, хочу быть похожей на отца. Он тоже программист. В последние годы это очень популярная, перспективная и востребованная

профессия.

А будешь ли ты скучать по школе?

Буду, обязательно буду, я уже скучаю, ведь школа наш второй дом.

Хотела бы ты, чтобы и твои дети учились в нашей гимназии?

Если я останусь жить в этом районе, то своих будущих детей отдам учиться только в нашу родную гимназию, ведь это лучшая школа, школа-дворец. Тут есть прекрасный зимний сад, которого нет в остальных школах, чудесная спортивная площадка и прекрасные педагоги.

Что ты можешь посоветовать нынешним старшеклассникам?

Учиться, учиться и еще раз учиться.

А самое главное – ценить время, проведенное в стенах любимой гимназии.

Беседовала Лиза

Липатова

Велопробег по-харьковски

Ежедневно в мире проходит множество разнообразных велопробегов и все они уникальны, со своей изюминкой. Именно на одном из таких мне удалось побывать.

В четверг 8 сентября, в 14:00, в районе поселка Пятихатки состоялся велопробег, посвященный дню

физкультурника, а так же по случаю завершения строительства новой велодорожки. В этом массовом мероприятии принимали участие все 23 школы Киевского района, в том числе и моя родная гимназия. На празднике присутствовали начальник Управления образования администрации Киевского района Татьяна Владимировна Куценко, заместитель главы администрации Киевского района

Харьковского горсовета Владимир Викторович Ивлев, а так же мастер спорта международного класса по скалолазанию и лыжному спорту, факелоносец XX Олимпийских игр Лилия Самсонова.

Мероприятие открывало зажигательное танцевальное выступление художественных коллективов района, настроив всех на нужную волну.

После шоу начали выезжать долгожданные велосипедисты, от мала до велика, демонстрируя любовь к спорту. Моя гимназия была представлена тремя учащимися: Юрченко Никитой, Овчинниковым Анатолием и моей одноклассницей Шевченко Лизой. Все они прекрасно справились с поставленным заданием.

Под бурные аплодисменты велосипедисты, отправившиеся в краткий двухкиломет-

ровый тур, возвращались к финишу.

По окончании праздника директорам школ и гимназий были вручены Благодарности за участие в велопробеге от администрации Киевского района Харьковского горсовета.

Отличная погода, прекрасные воспоминания сопровождали всех по пути домой.

Лиза Липатова 14 лет,
ХГ№172

Харків-місто щастя і добра.

Харків, Харків, ти величний,
діловий і романтичний.
Ти прославлений і пензлем,
і пером...
В.І.Дроб'язгіна

Я щаслива людина. У свої чотирнадцять років, я розумію, що немає на світі нічого найдорожчого за люблячу родину і рідну Батьківщину. Я народилася у Харкові, моє дитинство пов'язане з цим містом. Як я люблю своє місто, яке з кожним роком стає все краще і краще!

Зараз за вікном – різнобарвна осінь. Моє місто особливо красиве в осінню пору. Дереву ніби до свого прощального з літом балу одягають розкішне кольорове вбрання.

У зеленому полі
лоні ти лежиш,
Як на долоні,
Харків, Харків –
прикордонна слобода...

(В.І.Дроб'язгіна)

У нашому сімейному альбомі збереглися фотографії, на яких я маленька роблю свої перші кроки у парку імені

Т.Шевченка. Зараз там проходить реставрація, і я з нетерпінням очікую, коли знову зможу пройти його алеями, вздовж яких ростуть, наче хранителі нашого міста, старезні дуби-велетні. Так і здається, що ось-ось один із них нахилить до мене своє розкішне віття і розкаже всі свої таємниці. У дитинстві ми з батьками нерідко відпочивали

в парку ім. Горького. Зараз його неможливо упізнати. Я пишаюся таким чудовим містом, яке подарувало своїм громадянам казковий парк.

Тут є усе, про що тільки можна мріяти: розваги, ласощі, красива природа, яка зачаровує кожного відвідувача, озеро з лебедями. Цей парк – добра, незабутня казка для усіх нас.

Все моє щасливе дитинство пов'язане з моїм рідним містом, таким старовинним і сучасним водночас. Це місто, в якому втілюються мої дитячі мрії, місто, в якому мені завжди затишно та добре.

Зараз я навчаюся у дев'ятому класі гімназії №172. За роки мого навчання багато змінилося на краще: гарні чисті класи, новий газон на стадіоні – все це робиться для нас. Влітку в моєму дворі з'явився новий дитячий майданчик. Моє місто розквітає й молодіє з кожним роком. Коли я прийшла до музичної школи №15 ім.Моцарта, стара будівля була дуже занедбана. Минуло дев'ять років. Зараз це гарна двоповерхова школа з чудовим ремонтом великими залами. І цю школу нам подарувало моє місто. Я сподіваюся, що всі старі споруди будуть з часом відреставровані.

Не можу дочекатися відкриття Харківської філармонії після реставрації, щоб знову мати змогу слухати у новому залі класичну музику і виступати там самій. Навесні збулася моя дитяча мрія: в органному залі я разом з академічним симфонічним оркестром Харківської обласної філармонії виконувала концерт Л.В.Бетховена. За таку можливість я вдячна своєму рідному Харкову. На осінніх канікулах я поїду до Львова, де буду виконувати на Всеукраїнському конкурсі інструментальної

музики та вокального співу пісню про моє рідне місто.

Харків – це місто, де я відкрила для себе великий світ, дивовижний, цікавий і непередбачуваний. Світ щастя, добра та казки. Харків – моє улюблене місто. Місто моїх досягнень, надій і мрій. Спасибі тобі, мій рідний, за те, що так багато ти зробив для мене

Юлія Мац,

9-В клас

ІНТЕРКРОК

«Інтеркрок» – це Всеукраїнський науково-педагогічний проект «Освітні стратегії соціалізації особистості» та авторська освітньо-гуманітарна програма «Моє місто – мій навчальний заклад».

Цей проект, на перший погляд, може бути нудним і незрозумілим, але, коли візьмеш у ньому участь, ти зрозумієш, що помилявся. «Інтеркрок» створений для пошуку та розвитку сучасних компетенцій у комунікативному просторі через пропагування навчального закладу міста в сучасному освітньому порталі. Він допомагає дитині розкріпатися, навчитися знаходити спільну мову, заняття, хобі, інтереси, забути, що ти ніби не в своїй тарілці з іншими людьми.

До міста Покрова ми приїхали 14 жовтня 2016 року. Ми не повірили своїм очам: на пероні нас урочисто зустрічали з квітами, повітряними кульками та прапорцями учні НВК №2 разом зі своїми батьками. Увечері була родинна вечерея, де ми ближче познайомилися з людьми, у яких ми

повинні були жити дві доби.

Проект розпочався 15 жовтня з уроку християнської етики в храмі Іоанна Богослова. Ми були присутніми на ранковій службі, настоятель храму окропив нас святою водою та благословив. Церква маленька, але має цікаве декоративне убрання, містить вишукані образи різних майстрів. Тут ми отримали духовну та естетичну насолоду.

Далі була тепла зустріч із учнями і викладачами НВК №2 міста Покров Дніпропетровської області та учасниками проекту з інших міст – Вишгорода, Миколаєва і болгарського села Кулевча Одеської області. Директор школи Чегринець Г.М. привітала

нас та надихнула на добрі справи.

Учитель російської мови і літератури Ільчук С.Є. та вчитель географії Башкірова Ю.Ю. зі своїми дітьми – учнями НВК №2 провели цікаву екскурсію містом Покров.

У дружній обстановці «круглого столу» тривало спілкування дітей та вчителів із мером міста Олександром Миколайовичем Шаповалом. Ми дали багато ідей, як можна відзначити ювілей міста, якому в жовтні 2016 виконується 60 років. Сподіваємося, що наші ідеї будуть утілені в життя. За світлинами, які зробили під час перебування у Покрові, ми створили відеоролик. Його демонструватимуть на головній площі міста під час святкування.

На згадку про цікаву зустріч усі учасники проекту сфотографувалися з Олександром Миколайовичем біля будівлі мерії.

У працівників міського центру зайнятості ми дізналися про різні професії та взяли участь у брейн-ринзі «Професії нашого міста».

На заводі «Проктер енд Гембл Україна» ми не лише дізналися про те, як виготовляють мило та фасують пральні засоби, а й побачили як наша техніка зробила ще один крок уперед. Особливо вдячні за прес-конференцію англійською мовою «Перспективи кар'єрного росту» з керівництвом заводу. Було дуже незвично спілкуватися англійською на такому рівні в незвичних обставинах. Треба було пересилити себе, зробити рішучий крок. Та ми змогли! Це була перевірка наших знань та вмінь їх застосувати в житті. Відвідавши Покровський кар'єр ОГЗК, ми почули та побачили, як ведеться видобуток та пере-

робка марганцевої руди.

А ввечері на березі Каховського водосховища нас чекав сурприз. Тут зібралися всі родини, в яких ми жили. Вони влаштували прекрасний незабутній пікнік та різні розваги.

Ми дізналися багато цікавого про місто Покров й отримали гарні емоції. Але найдорожчим для нас був теплий та щирий прийом мешканцями міста – родинами учнів НВК № 2. Ця зустріч залишиться в нашій пам'яті назавжди.

А ми тепер з нетерпінням очікуємо весну - у квітні наступна зустріч учасників проекту в нас - в Харківській гімназії № 172. Ласка-

во просимо до Харкова!

В Україні є багато міст, але ми мало що знаємо про них. Завдяки проекту «Інтеркрок» ми дізналися про таке маленьке місто за масштабом, але воно є великим за історією.

Марія Остапенко,
8-В клас

Сторінки історії: ТРАГЕДІЯ БАБИНОГО ЯРУ

В історії нашого народу багато трагічних сторінок. Однією з них є Друга світова війна, яка обернулася для Києва низкою жахливих подій, незліченними людськими втратами та матеріальними збитками. Уже на світанку 22 червня 1941 року Київ бомбардувала німецька авіація, а 11 липня німецькі війська підступили до Києва. Київська оборонна операція тривала 78 днів. Форсувавши Дніпро в районі Кременчука, німецьким військам вдалося оточити Київ, а 19 вересня місто було захоплене ворогом. При цьому в полон потрапило понад 665 тисяч радянських бійців і командирів, захоплено 884 одиниці бронетехніки, 3718 гармат тощо.

Під час німецько-фашистської окупації Києва у 1941 – 1943 роках Бабин Яр став місцем масових розстрілів окупантами мирного населення і військовополонених, євреїв та циган, а також активістів, підпільників, членів Організації українських націоналістів, заручників, «саботажників», порушників комендантської години та ін-

ших людей, що не схилили голови перед ворогом.

26 вересня 1941 р. відбулася нарада, на якій розглянули заходи щодо ліквідації єврейського населення міста. Визначили місце розстрілу – Бабин Яр, один з найбільших на території Києва ярів (завдовжки – 2,5 км, завглибшки – від 10 до 50 метрів), де можна було б заховати тисячі трупів. По усьому місту було розміщено оголошення російською, українською і німецькою мовами, де усьому єврейському населенню було наказано зібратися 29 вересня 1941 року на розі вулиць Мельникова і Дехтярівської до 8 години ранку з документами та цінними речами.

За невиконання наказу – розстріл.

Окупанти надійно оточили великий район, що прилягав до Бабиного Яру, аби в місті не дізналися про страти. Містом поширили дезінформацію – поповзли чутки про переселення євреїв. Був вигаданий і привід: це вибухи й пожежі, влаштовані НКВС 24 ве-

ресня 1941 року в центрі міста, від яких постраждало 940 будинків, зокрема й увесь Хрещатик.

Через двірників і керівників будинків поширювалася дезінформація про перепис і переселення євреїв. Більшість євреїв – жінки, діти і люди похилого віку (доросле чоловіче населення було призвано до армії) – прибули у призначений час.

У кінці вулиці створили пропускний пункт, куди по черзі відводили по 30 – 40 осіб, у яких забирали речі й примушували роздягатися. Після цього поліцаї палицями заганяли людей до краю яру. На протилежному краю розташовувався кулеметник.

Коли Гітлер прийшов до влади і оголосив євреїв поза законом, піддав їх насильству, світ не протестував. Це була чужа біда. Навіть коли фашисти захопили пів-Європи, дехто вірив, що репресії в основному поширюватимуться на євреїв. Так воно спочатку і було. Щоб спонукати націю до війни, потрібен ворог, якщо такого немає – його необхідно вигадати. Так Гітлер об'єднав Німеччину запальною ненавистю до єврейського населення.

Отже, спираючись на статистичні дані історичних документів, можна говорити, що в перші дні масових розстрілів одразу загинуло 70 тис. осіб. Загальна ж кількість жертв в Бабиному Яру за час окупації сягнула 200 тисяч.

Масові розстріли у бабиному Ярі та розташованому поруч із ним Сирецькому концтаборі відбувались і пізніше, аж до звільнення Києва від окупації. Зокрема, 10 січня 1942 року було страчено близько 100

матросів і командирів Дніпровського загону Пінської військової флотилії, а 18 лютого 1943 року – трьох футболістів київського «Динамо»: Миколу Трусевича, Івана Кузьменка та Олексія Клименка, що дало привід для створення після війни легенди про так званий «матч смерті».

Після масових розстрілів у Києві ще залишалися тисячі євреїв, які не з'явилися на збірний пункт. Чимало з них перебували у змішаних шлюбів, і їх рятували неєврейські родичі. Хтось переховувався у сусідів, знайомих, діставши документи на інше ім'я. Чимало людей допомагали євреям. Вони ризикували своїм життям і життям своїх родин. Причому подвигом і героїзмом вони це не вважали, просто допомагали своїм сусідам, знайомим, близьким, а часто густо й зовсім незнайомим. І таких фактів дуже багато.

Нині Бабиного Яру фактично немає, його зрівняли із землею. Тут проклали дороги

й трасу метрополітену Дорогожичі, телевежу, спорткомплекс, побудували житлові квартири, розбили парк. Лише верхів'я урочища Бабин Яр у межах вулиць Дорогожичької, Мельникова, О. Теліги та Оранжевської залишилося незабудованим – як свідчення трагедії світового масштабу, місце історичної пам'яті.

Річниця трагедії Бабиного Яру завжди була й залишається приводом не тільки згадати про жертв війни та Голокосту, але й вшанувати героїв опору нацизму, що стали взірцем взаємоповаги між народами, прикладом духовного подвигу заради порятунку життя людей.

Віра Пода,
10-Б клас

Мои летние каникулы

Все любят каникулы, потому что во время каникул можно отдохнуть и хорошо провести время. Можно путешествовать, заниматься любимыми видами спорта.

Я много лет мечтала поехать в Америку, но наша семья не могла себе этого позволить. В этом году мой дядя пригласил нас в гости. Я была в США впервые.

Мне удалось побывать во многих американских городах: Нью-Йорке, Вашингтоне, Бостоне. Больше всего меня поразила экскурсия в национальную галерею искусств. Мы ездили также на Ниагарский водопад, в музей науки, Гарвардский университет, океанариум и отдыхали на Атлантическом океане. Мы плавали, гуляли по берегу моря и посетили много интересных мест. Видели выставку песчаных фигур на пляже. Это были восхитительные и незабываемые дни. Я получила море удовольствия.

Этим летом мне очень понравилось,

как я провела летние каникулы. Думаю, что учебный год будет интересным, и я его тоже постараюсь провести полезно для себя и окружающих меня людей.

Ниагарский водопад

Гарвардский университет

Нью-Йорк

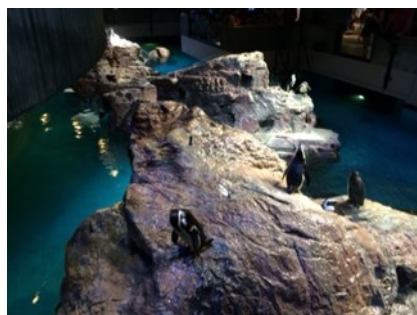

Дом Чарли Чаплина

Вашингтон

Дневник путешественника

Атлантический океан,
выставка песчаных фи-
гур

Ульяна Асеева,
7-Б класс

Как это - остаться один на один с природой? Спать в палатке, покрытой свежей утренней росой, просыпаться с первыми лучами солнца под тихий шепот природы, готовить еду на костре, петь песни под гитару при свете луны. С одной стороны, это может показаться примитивным, но ведь нам с вами просто необходимо хоть иногда отвлечься от городской суеты, оставить все свои проблемы и окунуться

в удивительный мир дикой природы. Я с детства мечтала отправиться в насто-

ящее путешествие, познать все те чувства, которых не испытаешь в городе. Так что, когда мой дядя Саша предложил отправиться с ним и его друзьями в поход на байдарках, я сразу же согласилась.

День 1

5:00. Вот и отступает ночь, сменяясь пред-рассветными сумерками. Из сереющей темноты постепенно проступают маленькие лучики света, будто играя в моем окне. Мир просыпается, а вместе с ним и я. Вот так лежу на кровати и представляю себе, как будет проходить эта поездка. Любопытство будто съедает меня изнутри. И чтоб отвлечься от навязчивых мыслей, я решила еще раз перепроверить свои вещи для похода.

7:00. Прибыв на место встречи, мой дядя познакомил меня с Оксаной, соседкой по палатке. Она старше меня, произвела впечатление довольно приветливой, милой девушки. С ней мы сразу же нашли общий язык. Тут нам сигналом водитель автобуса даёт знать, что надо отправляться в дорогу.

8:30. Мы доехали до Северского Донца,

Дневник путешественника

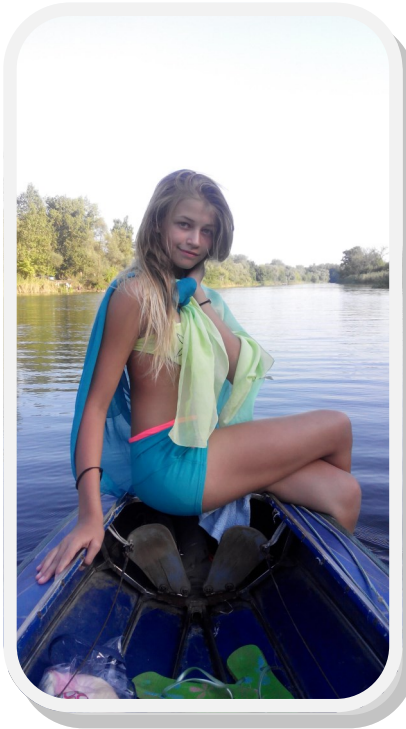
Вся группа оказалась, видимо, очень голодной - есть начали еще в автобусе.

9:00. Плотно позавтракав и упаковав свои вещи в специальные герметичные мешки (для защиты одежды, если байдарка пойдёт ко дну), мы начали рассаживаться по лодкам. Нам досталась четырехместная байдарка, прозванная «щукой». Я села второй (первым был мой дядя), за мной села Оксана, а замыкающим - Денис.

9:15. Группа, состоящая из 8 байдарок, отправилась в путь.

9:30. Уплыть далеко нам не удалось - наша байдарка начала тонуть. Все из-за того, что ее нос был перегружен (дядя Саша оказался не слишком легким), и мне пришлось меняться с ним местами. Так я стала рулевой - важным человеком в нашей байдарке.

12:00. Плыдем мы по тихой, спокойной речке, легкий ветер дует в лицо, солнечные лучики, пронизывая воду, достигают прозрачного дна, где виднеются изящные зеленые водоросли. С байдарки видно всё, что происходит на берегу.

Впереди расстилается широкий зелёный луг, на котором пасётся небольшое стадо коров. Именно в такие моменты начинаешь ценить природу.

14:00. После четырех часов плавания, мы делаем перерыв на обед.

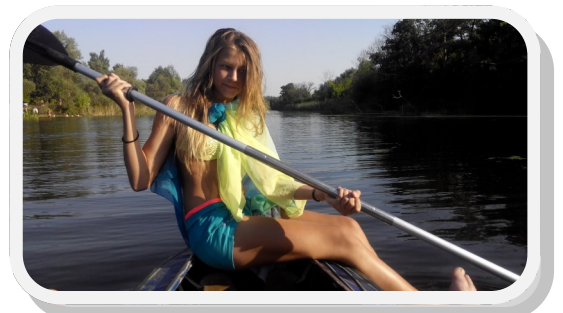
15:00. Собрав все вещи и вымыв посуду, мы снова отправляемся в дорогу.

18:00. День уже подходил к концу, и наступило то самое «прекрасное мгновение». Солнце устало и, покидая свой пост, начало растворяться в облаках. Опустились тишина и спокойствие - природа замерла.

19:00. Только поздно вечером мы приплыли к назначенному месту. Разгрузили байдарки, разложили палатки, развели огонь и начали при свете фонариков готовить ужин. Девушки резали салат, проводники готовили кашу и жарили шашлыки, а остальные мужчины готовили навес и накрывали на стол.

22:00. Закончив трапезничать, один из проводников достал гитару и предложил попеть под луной. Вокруг царилась тьма, а в небе зажглись миллиарды звезд, светилась лунная дорожка. Луна, отражаясь в воде, создавала ощущение чего-то прекрасного. Раздавалось цвириньканье сверчка. Слышался тихий шум ветра, шелест листьев. Как приятно слушать тихие звуки струн гитары.

2:00. Я покидаю всех и иду спать. Не хочу закончить, как Ваня, уснув на стульях.

День 2

8:00. Я проснулась из-за какого-то смеха за палаткой. Это был мой дядя. Вскоре я узнала, что многие из группы вообще спать не ложились, остаток ночи пели и рассказывали анекдоты.

12:00. После завтрака и долгих собраний, мы спустили байдарки на воду и поплыли.

14:00. Дорога была узкая, в местах, где повалены деревья, невозможно было проплыть. Наша байдарка прибыла последней, так как весь состав команды был сонным после вчерашней ночи, и грести им помогала я. Но опоздать на обед мы не боялись, потому что вся еда лежала у нас в байдарке.

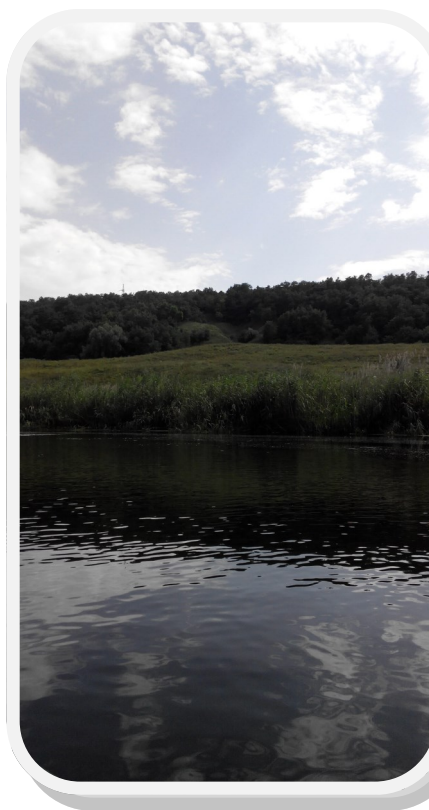
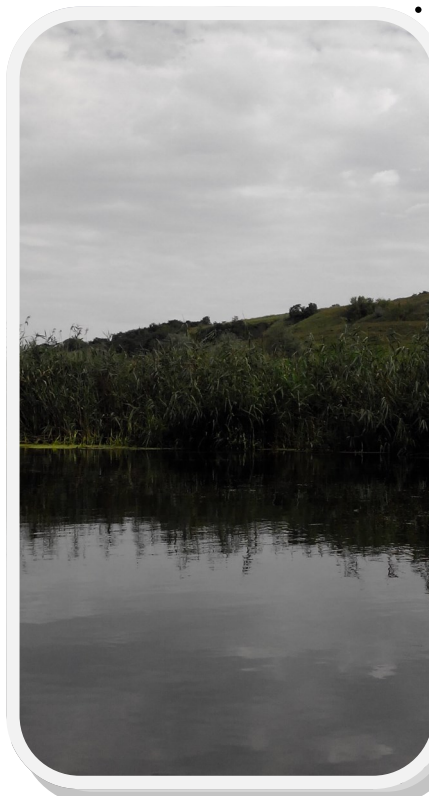
15:00. Пообедав, наша дружная команда снова отправилась в путь. Плыть до базы еще километров пятнадцать. Доплывем? Не доплывем? Вот в чем вопрос.

17:00. Доплываем последние километры.

18:00. Так как время поджимает, мы не успеваем к назначенному времени, нам приходится закончить путешествие раньше.

19:00. Прощальная церемония впечатляет своей пышностью. Всем дарят памятные медальки (я получила за очарование), шампанское лилось рекой. Все бросили по монетке в воду, чтобы вернуться в следующем году.

19:30. Сидя в автобусе, который вез домой, я вспоминала незабываемые моменты моего маленького, но такого увлекательного путешествия.

Липатова Лиза

15 лет, школа №172

Устами детей

Учитель! Чтоб без нервов жить,
Смотря на детские проказы,
С тоскою можешь ты не быть,
Но с юмором ты быть обязан.***

А врач – это значит врет?

Влад 3 года с мамой проверяют
слух в поликлинике. Врач шепотом:

— Апельсин

Влад (тоже шепотом):

— Мне нельзя – аллергия...

Идем с сыном (6 лет) по улице,
беседуем обо всём подряд, спо-
койненько так идём. И вдруг он
выдает:

— Хорошая ты всё-таки женщина,
когда не орёшь!

Приговор: 11 лет школьного ре-
жима с конфискацией игрушек.

На уроках ты не спи — позвоноч-
ник береги!

Запомни 3 правила:

1. Не отступай.
2. Не сдавайся.
3. Не с глаголами пишется отдельно.

Уважайте своих родителей. Они закон-
чили школу без Гугла и Википедии.

Анонс:

- Он был старше ее на 10 лет. Но она
села ему на шею и свесила ноги. Смот-
рите 30 мая во всех школах — послед-
ний звонок.

Эй! Руки за голову, ноги на ширине
плеч!

- Это ограбление?!

- Нет - урок физкультуры!

**Выражаем большую благодар-
ность авторам статей:**

- Лиза Липатова, 9-А
- Ульяна Асеева, 7-Б
- Мария Остапенко

Руководитель и редактор:

Румянцева Е.В

Корректор: Стадник Е.М

Дизайн: Двинских Давид

®ФАРВАТЕР

Дизайн разработала компания Dvin Incorporation (Двинских Давид).

Сайт: <http://dvininc.hol.es>